దావత్

'అనో... అస్లామనా... రొంత యిటొొచ్చిపోవా'... పెరెట్లోని పలావు దేక్షా కాడికి ఖాళీ డీసు పట్టుకొని అడావిడిగా పోతున్న అస్లాంని పిలిచింది ఆబిదా.

తల తిప్పి చూసి మళ్ళొస్తానన్నట్టు చెయ్యూపి పోబోయాడు అస్లాం.

'అనో... అనో... ఒక్క నిమిషం' బతిమిలాడుతున్నట్టుగా అంది యీసారి.

'యేందిమే. తొరగా జెప్పు. అవుతల ఆకులు పరిచేశారు' అని, రొప్పు కుంటూ వచ్చి ఆగాడతడు.

అస్లాం వెడల్పు మనిషి. పొట్టిగా దిమ్మీసు చేసినట్టుగా వుంటాడు. కడవంత పొట్ట. చొక్కా నడిమి గుండీ వూడిపోవడంతో చెమటకారుతున్న బొడ్డు అవుపడుతోంది. కళ్ళకు రాసుకున్న నాసిరకం సుర్మా కరిగి కళ్ళ కింది సంచుల్ని నల్లంగా చేసింది. యెండలు అతడి మొరటు వొంటికి అలివికావడం లేదు.

'ఆడోళ్ళని యెప్పుడు కూసోబెడతారనా, పిల్లోడు ఆకలితో అల్లాడి పోతున్నాడు' అంది ఆబిదా వేలుపట్టుకొని నిలుచున్న కొడుకుని చూపిస్తూ.

అస్లాం ఆమె వొంక ఎగాదిగా చూశాడు.

'యేందిమే... నకరాలు పడుతుండావు. యిప్పుడే మొగ పెళ్ళోళ్ళు తొలి

బంతి కూసున్నారు. వాళ్ళ మొగోళ్లే యింకో రెండు బంతిలకు పట్టేంత మందున్నారు. వాళ్లయ్యాక వాళ్ళ ఆడోళ్లా. ఆ తర్వాత మన మొగోళ్లా. అంతా అయ్యాకే మీరు. నీ కొడిక్కి ఆకలిగా ఉంటే ఆకెత్తుకొని దేక్షాకాడికి రా పెట్టిస్తా. అణ్ణే తినిపించేయ్' అని పడుతూ లేస్తూ వెళ్లిపోయాడు.

ఆబిదాకు నామోషిగా అనిపించింది యిస్తరాకెత్తుకొని దేక్షాకాడికి వెళ్లాలంటే. పిల్లాడేమో 'ఆకలి మా' అంటున్నాడు తడవకోసారి.

ఒక్క క్షణం మనసు లాగింది వెళదామా అని. కాని తమాయించుకుని మండువ కింద ఆడపెళ్లోళ్ల కాడికెళ్ళి కూర్చుంది.

అక్కడ ఆడోళ్లందరూ గుంపుగా కుర్చీల్లో కూర్చొని వున్నారు.

చమ్కీ రైకలు యెరుపూ పాచీరంగు చీరలతో మండువా తళతళ లాడిపోతోంది. వయసొచ్చిన అమ్మాయిలు కాస్త యెడంగా కూర్చొని యికయికలు పోతున్నారు. చుట్టూ అత్తరుతో కలిసిన చెమటోసన.

'యింకెంత సేపంట తల్లా' అంది వొక వయసుమళ్ళినావిడ ఆబిదాతో.

ఆకలి వల్లో, యెండవల్లో ఆవిడ ఆపసోపాలు పడుతోంది. కొంగు తీసి రొమ్ముల మీదుగా విసురుకుంటోంది తడవకోసారి.

'మొగోళ్ళున్నారంట వొదినా. వోళ్లదైతే మనం' అంది అబిదా.

ఆవిడ అటూ యిటూ చూస్తూ ముందుకు వొంగి గుసగుసగా అంది.

'అసలు సరిపోద్దంటమే... వొండిందా'

'నాకూ అనుమానంగా వుందొదినా. బిడ్డకైనా పెట్టిద్దామంటే యిస్తరా కెత్తుకొని దేక్షాకాడికి రమ్మన్నాడు అస్లామన్నా' అంది అబిదా.

'ఆ పని మాత్రం చేయబాక తల్లా. దేక్షకాడ మొగోళ్లంతా కిందా మీదా పడుతున్నారు. యిందాకా జరీనా యెల్లి కొట్టుకాడున్న వాళ్లాయనకు టిపిను కట్టీమంటే గయ్ మన్నారంతా. తటక్కన నిన్నూ వో మాటంటే తట్టుకోలేవు' మేలు కోరుతున్న దానిలా అందావిడ.

ఆవిడ మాటలకు దేక్షాకాడికి వెళ్లాలన్న ఆలోచన మానుకుంది ఆబిదా. కొడుకుని వొళ్లో కూర్చోబెట్టుకుని వూసూరుమంటూ వెనక్కు వాలింది.

నిఖా లేటుగాకుంటే ఆడోళ్లకు యిన్ని బాధలు వొచ్చుండేవి కావు. అంతా

పెళ్లికొడుకు వల్లే జరిగింది. అతడు పెడద్రం మనిషి. నెల్లూరు పూలదండలూ ఉదయగిరి గుర్రం లేనిదే నిఖా చేసుకోనని ముందే హెచ్చరిక చేశాడు. గుర్రం ఉదయగిరి నుంచి వొచ్చేసరికి పొద్దున పదైంది. నిఖా పదకొండున్నరకి. పన్నెండింటికి దావత్. పెళ్లికొడుక్కి గుర్రాన్ని చూశాక మనసాగలా. వాళ్ల పెద్దన్నని పిలిచి 'గుర్రం ఓనరుకి పైకర్చు నేనిస్తా. వూరంతా తిప్పమను' అని కోరిక చెప్పాడు.

నవరంగ్ బాజా. పెళ్లికొడుకు స్నేహితుల అలబరి చిందు. గుర్రం గజ్జెల దరువు. దాన్ని ఎగిరించడానికి గుర్రం ఓనరు హాజరతయ్యి డప్పు మోత. బూతు పాటలూ.

గంటనుకున్న వూరేగింపు రెండున్నర గంటలు పట్టింది. ఎండా చెమటా. ఎన్ని సోడాలు తాగినా తీరని దప్పిక. తిరిగి నిఖా జరిగే పెళ్ళికూతురి యింటికాడికి వొచ్చేటప్పటికి అందరి వొళ్లూ పులిసిపోయింది. మొఖాలు పీల్చుకుపోయాయి. పెళ్లికొడుక్కయితే నోట మాటలేదు. అంత అలుపు.

నిఖా ముగిస్తూ ఖాజీ దోసెడు కలకండ తీసి పెళ్లికొడుకు నెత్తి మీద నుంచి జనాల్లోకి విసిరేసే సరికి టైము రొండయ్యింది. కలకండ వైపు కన్నెత్తి కూడా చూడకుండానే బిలబిలమంటూ కూర్చున్న కుర్చీలనే టేబుళ్ల కాడికి సర్దుకున్నారంతా. జాగా దొరకనివాళ్లు షామియానా కిందకొచ్చి కిటకిటలాడుతూ నిలబడ్డారు.

'తొలి బంతిలో కూసోకపోతే ముక్కలు పోయినట్టేనయ్యో'... నవ్వుతూ నవ్వుతూనే నిరాశపడ్డాడో పెద్దాయన భుజం మీద తెల్లటి కండువా సరిచేసుకుంటూ. రెండో బంతిలో అయినా జాగా కొట్టాలని కొంతమంది బంతిలో కూర్చున్న వాళ్లెనకే నిలబడిపోయారు.

పెళ్లికొడుకు కావలిలో కంసాలి పని చేస్తాడు. మంచి పనిమంతుడు. కంసాలి వీధిలో అందరి తల్లో నాలికలా మెలుగుతాడు. అందువల్ల అతడికి స్నేహితుడు కానోడు లేడు. వాళ్లందరూ పెళ్లికి రావాలనే నిఖా ఆదివారం రోజు పెట్టించాడు. ఎలాగూ సెలవే కాబట్టి కావలి నుంచి బిట్రగుంట పదిహేను కిలోమీటర్లే కాబట్టి వూహించినదాని కంటే ఎక్కువ మంది వచ్చేశారు. ఎప్పుడూ లేనిది కంసాలి వీధి పెద్దపనోళ్లు కూడా ఓపిక చేసుకుని కొత్త పంచెలు కట్టుకొని మరీ వచ్చారు. పెళ్లికూతురి తరుపోళ్లు ఏ కళన వున్నారో కాని తగువు పడి విడిపోయిన వాళ్లూ దూరాబారం అని వొంకలు పెట్టేవాళ్లూ పిల్లా జెల్లాతో దిగబడ్డారు.

వాళ్లందర్నీ చూసేసరికి పెళ్లికూతురి తండ్రి షరీఫ్‌కు పై ప్రాణాలు పైనే

పోయాయి. పలావు వొండిందేమో మూడొందల మందికి. చూడబోతే నాలుగొందల మంది లెక్క తేల్తావుండారు. ఏంజేయాలో పాలుబోదేలాయానకు. దూరంగా వెళ్లి గంగరాయి చెట్టుకింద విచారంగా కూర్చున్నాడు.

దాంతో ఆ కష్టాన్ని గట్టెక్కించే బాధ్యత పెళ్లికూతురి మేనమామైన అస్లాం తీసుకున్నాడు. అస్లాంకు యిది సొంతకూతురి పెళ్లితో సమానం. అతడికి ఆడ పిల్లల్లేరు. అందుకే అక్క కూతురిలోనే తన కూతురిని చూసుకున్నాడు. అక్కా బావల కంటే చిన్నప్పట్నించి తనే ఎక్కువ గారం చేసి పెంచాడా పిల్లని. యిప్పుడా పెళ్లిలో వాళ్లెవ్వరూ మాటపడటం యిష్టం లేదతనికి.

'బావా! నూ దిగులు పడబాకా. యిట్టాంటిదేదో జరుగుద్దనే పొద్దున పొట్టేళ్ల కోపించాక తలకాయలూ కాళ్లూ సపరేట్‌గా ముక్కలు కొట్టి పెట్టించా. యిప్పుడా కూర పొయ్యి మీదకెక్కింది. యింకో పొయ్యి మీద పదికేజీల బియ్యం వుడకతా ఉంది. అన్నమయితూనే దాన్ని తీసి పలావ్‌లో మిక్సింగ్ కొట్టామంటే కలిసిపోద్ది. నీళ్ల డ్రమ్ముల్లో చెరి రెండు ఐసుగెడ్డలు యేయించా. ఆ నీళ్లు తాగితే ఆకలి సగం సచ్చిపోవాల్సిందే. మన మొగోళ్ల వరకూ ఫికిర్ లేదు బావా. వాళ్ల బంతికి ముక్కలయిపోయినా తలకాయ కూర పెట్టెయ్యొచ్చు' అని షరీఫ్‌కి భరోసా యిచ్చాడు అస్లాం.

'మన ఆడోళ్లని యేం జేస్తావురా' అని అడిగాడు షరీఫ్.

'నూ బలేవాడివే బావా. మొగోళ్లు మాదర్చోద్‌లుగాని వాళ్లదేముంది. స్టేషనుకాడ మసాలా వడలుంటాయి. అవి తెప్పిస్తా. తిని నీళ్లు తాగుతారు. సాయంత్రం అందరం ఏదో ఒకటి ఒండుకోవచ్చు' అని రంగంలో దిగాడు అస్లాం. బంతి జరుగుతున్న చోటు మస్తానయ్య ఉరుసప్పుడు కనుమూరు వీధుల్లా అరుపులు కేకలతో నిండిపోయి ఉంది.

'పెరుగు పచ్చడి'

'గోంగూర'

'దాల్చా'

'ఖానా లావ్' తింటూ తింటూనే కేకేసి పిలుస్తున్నారంతా. చెమటని చొక్కా భుజాలతో తడుచుకుంటున్నారు.

అస్లాంకు ప్రతి బంతి కత్తిమీద సాములా వుంది. అప్పటికీ తన మెకానిక్ షెడ్‌లో పనిచేసే మెరికల్లాంటి పిలకాయలని వడ్డింపుకు వుంచాడు. అయినా ఏ

క్షణంలో ఏం మాటొస్తుందో అని భయంగా ఉంది.

పెళ్లికొడుకైతే నిఖా అవడంతోటే సదివింపులు కూడా పట్టించుకోకుండా బంతి దగ్గరే నిలబడిపోయాడు. దగ్గర బంధువుల కాడికి స్నేహితులకాడికి పదేపదే వెళుతూ ఏం కావాలో విచారిస్తున్నాడు.

'మావా... కాస్త మంచి ముక్కలు యేరి మావోళ్లకు యేస్తుండు' అంటున్నాడు అస్లాంతో తడవకోసారి.

'మునీర్‌గాడి పెళ్లిలో మెతుకు కనబడలేదురోయ్. అన్నీ ముక్కలే' అని రేపు కంసాలి వీధిలో స్నేహితులంతా గొప్పగా చెప్పుకోవాలని వుందతడికి.

డీసులు కరుగుతున్నాయిగాని ఒక్కరూ ఆకు మడవడం లేదు. చూసీ చూసీ అస్లాం తెగించాడు. యిక ఆణ్ణే వుండి మొహమాటానికి పోతే కడుపొచ్చేట్టుందని దేక్షాకాడికి వెళ్లి పిలకాయలకి చెప్పాడు.

'రేయ్. నేనుంటే ఆడ పని జరిగేట్టు లేదు. అంతా మీరే జూసుకోండి. పెళ్లికొడుకు మాట యినబాకండి. ఆకుల్లో తొలిసారి అన్నం పెట్టినప్పుడు నాలుగు ముక్కలెయ్యిండి. ఆ తర్వాత ఎవురడిగినా ఎన్నిసార్లడిగినా వుత్త అన్నమే వెయ్యండి. అడిగితే తెస్తున్నానని చెప్పండి. మా బావ ముప్పై వేలతో పలావొండింది వోళ్ల యెదాన కొట్టడానికి కాదు. మన పిలకాయలు కూడా తినడానికి' అని పెరటవుతలకెళ్లి దూరంగా నిలబడ్డాడు.

ఆ యింటవుతల రైలు పట్టాలు. వాటిని దాటితే విశాలమైన మైదానం.

సిగరెట్ తీసి చుట్టుపక్కల షరీఫ్‌ని గమనించుకొని దాన్ని వెలిగించాడు. బావే అయినా షరీఫ్ ముందు అతడు సిగరెట్ తాగడు. రెండు మూడు దమ్ముల తర్వాత అతడి మనసు కొంచెం స్థిరపడింది. యీ పెళ్లి యీ అడావిడి యీ బంధువులను చూస్తుంటే అతడికి తన పెళ్లి గుర్తొచ్చింది.

అప్పట్లో యింత ఖర్చులేదు. యింత దుబారా లేదు. వస్తువులు యింత పిరివిగా లేవు.

అయినా అతడికి పిల్లనిచ్చిన మావ పెళ్లి పూర్తయ్యేటప్పటికి నలిగి వొత్తయిపోయాడు. అస్లాం చేసుకున్న పిల్ల దగ్గిరి బంధువు. వాళ్ల నాన్నది పూలకొట్టు. పెళ్లీడుకొచ్చిన నలగరు పిల్లలతో సతమతమయ్యేవాడు. అందుకే అస్లాం పెద్దగా ఏమీ అడగలేదు. వాళ్లే తంటాలు పడి ఎనిమిది వందల కట్నం వాచీ వుంగరం యిచ్చారు. ఆ ఎనిమిది వందల్లోనే పెళ్లికి కావలసిన సరంజామా తన బట్టలూ

అక్కాబావా బట్టలూ పెళ్లికూతురికి బంగారు పుస్తె కొన్నాడు.

కాపురానికి యివ్వాల్సిన దహేజ్ (అన్నం తినే కంచం నుంచి అడుగు కడుక్కునే చెంబు వరకూ) పెద్దమనసుతో వొద్దన్నాడు. పెళ్ళికి ఎక్కువ మంది బంధువులను పిలవొద్దన్నాడు. దానికే సంబరంతో పొంగిపోయిన ఆ ముసలాయన దహేజ్ డబ్బుతోటి వచ్చిన యాభై అరవై మందికి ఘనంగా పలావు వొండి పెట్టాడు.

కాని- ఆ పెళ్లికీ యీ పెళ్లికీ ఎంత తేడా!

ఆ రోజుల్లో వూరు మొత్తానికి తనొక్కడే మెకానిక్. ఏ ఒన్ పనోడు. అయినా కట్నం ఎంతిస్తే అంత తీసుకున్నాడు. యిప్పుడు వూరంతా మెకానిక్కులే. అందరూ సాయెబుల పిల్లలే. పని వుండీ లేనోళ్లే. అయినా పెళ్లంటే లక్షాడ పెట్టమంటున్నారు. వీళ్లేకాదు టైలర్లూ, కార్పెంటర్లూ, వెల్డర్లూ కసాబులూ... ఒకళ్లని ఏముంది అందరికీ ఒకే రేటు. అప్పటికీ యిప్పటికీ సాయెబుల బతుకు మారలేదుగాని కట్నాలు పెరిగిపోయాయి.

తన పెళ్లిలాగే ముక్తసరిగా యీ పెళ్లి కూడా జరిపిద్దామంటే మరేదకు పోయి షరీఫ్ ఎన్ని తిప్పలు పడ్డాడో తనకు తెలుసు. అరవై వేలు కట్నం. నలభై వేలు దహేజ్. యిరవై వేలు బట్టలు. ముప్పై వేలు పలావు. పైన చిల్లర మల్లర ఖర్చు.

యిల్లమ్మినా కోలుకోలేనంత అప్పు.

ఆలోచించే కొద్ది మనసు చేదెక్కింది అస్లాంకు. సిగరెట్ సగంలోనే పారేయ బోతుంటే రియాజ్ వొచ్చాడు- 'అస్లామనా... నిన్ను అబిదక్క పిలుస్తోంది' అని. వాడూ అబిదాలాగే యింకో మేనత్త బిడ్డ అస్లాంకు.

అస్లాం వాళ్ల నాన్నకు మొత్తం ముగ్గురు చెల్లెళ్లు. ముగ్గురు తమ్ముళ్లు. అందరికీ ఆడపిల్లలూ మొగపిల్లలూ ఉన్నారు. అయినా వొకరింట్లో మరొకరు సంబంధం చేసుకోరు. అసలు ఆ మాటే ఎత్తరు.

అప్పటికీ రియాజ్‌ను వొక రోజు కదలేశాడు అస్లాం.

'ఎంతో కొంత తీసుకొని మీ మేనత్త కూతుర్లలో ఒకదాన్ని చేసుకోరా రియాజా. అయినోళ్ల బారం తీర్చినోడవుతావు' అని.

వాడు వెంటనే నవ్వేశాడు.

'పో అనా... అయినోళ్లలో చేసుకుంటే అసలకి కట్నం యివ్వరు. పోనీ చదువుకున్న పిల్లయినా కాకపోయే. యింటికాడ ట్యూషన్లు చెప్పి సంపాదిస్తుం

దనుకుంటే' అనేశాడు.

అస్లాంకి కోపం వచ్చింది.

'నువ్వేం చదివినావురా. కరెంటు పని కదా చేస్తున్నావు' అన్నాడు.

దానికి వాడు సమాధానం చెప్పకుండా గుర్రుగా చూసి వెళ్లిపోయాడు.

'మీలాంటి మాదర్చోద్‌లు వుండబట్టే కదరా యిళ్ల కాడ పెళ్ళి కావలిసిన ఆడపిల్లలు మందలు మందలుగా పడి ఏడుస్తుండారు' అని క్యాకరించి వుమ్మేశాడు అస్లాం.

యిప్పుడు రియాజ్‌ని చూడ్డంతోటే పెళ్లికొడుకుని చూసినంత కోపం వచ్చింది. 'బంతి కాడుండమంటే యీడకొచ్చినావేమిరా బాడ్‌కవ్' అని కసిరి వాడి జవాబు కోసం చూడకుండా యింట్లోకి వెళ్లాడు.

గడప దగ్గరే ఆబిదా ఎదురైంది. చంకలో కొడుకునెక్కించుకుని చిన్న గిన్నెలో అన్నం కలుపుతూ వాడికి తినిపిస్తోంది. అస్లాం అది చూసి 'యేడదిమే' అని అడగలేదు.

'యేంది మే' అన్నాడు.

'పెళ్లికూతురి స్నేహితురాళ్లు వొచ్చారనా. హిందువులు. స్కూల్లో కలిసి చదువుకున్నారట. వోళ్లు పలావు తినరు. వుడిపి ఓటలు నుంచి పార్శిలు తెప్పీమని చెప్పారు' అంది ఆబిదా.

అస్లాంకు అర్థం కాలేదు.

'పెళ్లికూతురికి స్నేహితురాళ్లేందిమే' అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

'అదేందినా. పెళ్లికూతురికి స్నేయితురాళ్లు వుండకూడదా?'

'అయన్నీ మాటలొద్దు. పలావు తినని స్నేహితుల కోసం పెళ్లికొడుకు పదిహేను భోజనాలు తెప్పీమన్నాడు. తెప్పించా. యిప్పుడీళ్లక్కూడా యాణ్ణించి తెచ్చేది. తెల్లన్నం వుడుకుతోందిగా. దించగానే గోంగూరేసి పెట్టించెయ్' అని బంతి దగ్గరకు వెళ్లాడు.

అప్పుడే మొగపెళ్లోళ్లందరూ ఆడోళ్లతో సహా తినేశారు. యిప్పుడు ఆడపెళ్లోళ్ల వొంతు. ముందు మొగోళ్లు కూర్చున్నారు.

అస్లాం గబగబా దేక్షాకాడికెళ్లి ఒకసారి మూతతెరిచి చూసి వూపిరి

పీల్చుకున్నాడు. తడిచీర మీద తెల్లన్నం ఆరబోసి దాన్ని దేక్షాలో కలపడానికి గరిటె తీసుకున్న బావర్చీ- అస్లాం కంగారు చూసి నవ్వుతూ అన్నాడు-

'సరిపోద్దిలే అస్లాం భాయ్. నువ్వుపోయి బంతికాడ నిలబడు.'

అస్లాం బంతికాడికి పోబోతుంటే మళ్లీ యింట్లోంచి పిలుపొచ్చింది. యీసారి పిలిచింది పెళ్లికూతురి తల్లి.

'అస్లామా... దహేజ్‌లో యే వొస్తువా లేకపోయినా వొప్పుకోదంట్రా పెళ్లికొడుకు తల్లి. బెడ్‌లైటుతో సహా వుండాలంట. బెడ్‌లైటు మనం కొనలేదుగదరా' అంది గాబరాగా.

అస్లాంకి సర్రున ఎక్కింది.

'యేవంటా... ఆ చేసుకునే నాకొడుకు కొనుక్కోలేడంట్నా బెడ్‌లైటు. కట్నం యిచ్చి బంగారం లాంటి పిల్లనిచ్చి మంచం యిచ్చి పరుపిచ్చి యింకా బెడ్‌లైటు కూడా యియ్యాలంట్నా. అకా... నా నోటికి మంచి మాటలు రావు. మనం బెడ్‌లైటు యిచ్చేది లేదు. ఏం జేస్కుంటారో చేసుకోమను' అని బయటికొచ్చాడు.

అన్నం అయిపోవచ్చింది.

లాస్టు బంతి.

ఆడపెళ్లోళ్లలో చిట్టచివరి మొగోణ్ణి కూడా వెతికి అందులో కూర్చోబెట్టారు. యిక తినన్ది షరీఫూ అస్లామే. ఆ ముందు బంతిలోనే తలకాయ కూర కూడా అయిపోయింది. యిక మిగిలింది అడుగూ బొడుగేనని ఆ బంతిలోని మొగోళ్లకూ, తమకు అది కూడా లేదని ఆడోళ్లకూ తెలిసిపోయింది. మొగోళ్లు చిర్రుబుర్రు మంటున్నా ఆడోళ్లు కిక్కురుమనడం లేదు.

యింతలో పెళ్లింట్లో కలకలం రేగింది. ఎవరో పెద్దగా యేడుస్తున్నారు. దబా దబా చప్పుడవుతోంది. యింట్లోంచి పరిగెత్తుకుంటూ అస్లాంకాడికి వచ్చాడు షరీఫు. అస్లాం బిత్తరపోయాడు.

'అస్లామా... ఆబిదా మొగుడు బంతిలో కూర్చున్నప్పుడు నువ్వాడ లేవర్రా' అన్నాడు షరీఫ్.

'లేను బావా... యేం' అన్నాడు ఆదుర్దాగా.

'కొంప ముంచినావు కదరా. వాడో నస్లిహరామ్ నా కొడుకు. యిస్తట్లో ముక్కలు పడలేదని పెళ్లాన్ని చావబాత్తున్నాడు' అన్నాడు షరీఫ్.

అస్లాం ఇంట్లోకి పరిగెత్తాడు.

ఆబిదా జుట్టు రేగిపోయి వుంది. కుచ్చిళ్ళు జారిపోయాయి. చేత్తో కాలితో తంతున్నాడు అబిదా మొగుడు.

'మరేద తెలీని యింటికి రావొద్దన్నానా. తిండికి మొహం వాచి యీడకొచ్చినానా నేను. ఒకరికో మరేదా? యింకోరికో మరెదా? ఎవరెవరికో పలావు ముక్కలునూ నాకేమో తలకాయ బొమికలా? పా లంజా... యింటికి పా. నీ సంగతి తేలుస్తా' అని ఆబిదా జుట్టు పట్టుకొని లాగాడు.

అతడి కోపం చూసి అస్లాంకు మాట పెగల్లేదు. ఎందరు వారించినా అతడు వినడం లేదు.

ఆబిదా ఏడుస్తూనే సూటుకేసు తీసుకొని చంకన బిడ్డనెత్తుకొని అతడి వెనుక నడిచింది. ఆబిదా అన్నలకూ, చెల్లెళ్ళకూ రక్తం వుడికిపోయింది. యింటల్లుడికి అవమానం జరిగినందుకు షరీప్ మీద యుద్ధానికి దిగినారు. షరీఫ్‌కు మద్దతుగా యింకొంత మంది ముందుకు దూకారు. క్షణాల్లో మాటా మాటా పెరిగి అరుపులూ కేకలూ హోరెత్తాయి. పిలకాయలు బయంతో ఏడుపందుకున్నారు.

అస్లాంకు అసహ్యం వేసింది.

తమాషా చూస్తున్నట్టు నిలబడ్డ మొగపెళ్లోళ్ల ముందు అవమానం జరిగినందుకు మొహం ఎర్రగా కందిపోయింది. యింత చాకిరీ చేసి, యిన్ని కష్టాలు పడి చేసినదంతా చివరి క్షణంలో నవ్వుల పాలైనందుకు కళ్లలోంచి బొటబొటమని నీళ్లు రాలిపడ్డాయి.

పెళ్లికూతురు అత్తింట అడుగుపెట్టిన కాణ్ణుంచి యీ గలాటా ఆ పిల్లను యేపకతినడానికి పెద్ద సాకవుద్దని తెలిసి అతడు తమాయించుకోలేకపోయాడు.

ఆవేశంతో యెద ఎగిరిపడుతుంటే బొంగురుపోయిన గొంతుతో అరిచాడతడు.

'రేయ్! అల్లా నాకు ఆడపిల్లల్ని యివ్వలేదు. యిచ్చుంటే వాళ్లను నరికేయనన్నా నరికేస్తానుగాని యిట్టాంటి పెళ్లిళ్లు మాత్రం చెయ్యన్రా. యిట్టాంటి ఢవ్వా నా కొడుకుల చేతల్లో పెట్టి వాళ్ల గొంతు కొయ్యన్రా. ఒక ఆడది ఒక మొగోడు కలిసి కాపురం వుండాలంటే యింత తగాదా ఎందుకురా. యిన్ని బాధలు ఎందుకురా. యింత కర్చెందుకురా. యిన్ని వందల మంది ఎందుకురా......... నా కొడకల్లారా'....

అతడి మాటలు ఎవ్వరికీ వినిపించడం లేదు.

లోపల మొగోళ్లు తిట్టుకుంటూ అడ్డం వచ్చిన వాళ్ల పెళ్లాల్ని పడేసి పడేసి తంతున్నారు....

ఆ రోజు ఆడపెళ్లోళ్లలో యేద్వని ఆడది లేదు.

ఆదివారం ఆంధ్రజ్యోతి 1997
కథ 1997
తెలుగు కథ- తెలుగు యూనివర్సిటీ 1997
Image and Representation: Stories of Muslim Lives in India by Oxford University Press 2000